

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122201170
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122201170.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: S. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y.N. XX, XXX XX R., právne zastúpený JUDr. Igor Šafranko, advokátska kancelária, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, 08901 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava-Ružinov, IČO: 31320155, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53255739, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia 74,97eura s prísl. a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

I. Žalobu v časti týkajúcej sa určenia, že úver zo zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2013 je bezúročný a bez poplatkov zamietla.

II. Žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietla.

III. V konaniach uvedených vo výrokoch I. a II. je žalobca povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.

IV. Určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2013 uvedená v časti „Vyhlásenie klienta“ v znení:

„Moje osobné údaje uvedené v zmluve poskytuje svojej ovládajúcej osobe VÚB ako aj osobám zo skupiny s ústnymi väzbami k VÚB v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, vrátane spoločnosti Intesa San Paolo Taliansko, za účelom interného výkazníctva zvýšenia kvality služieb, marketingové účely, účely vyhodnotenia môjho rizikového profilu, vymáhania mojich prípadných záväzkov po splatnosti. Platnosť súhlasu je 10 rokov od doručenia návrhu na uzatvorenie zmluvy, pričom beriem na vedomie, že svoj súhlas som oprávnený odvolať najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu, alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že sa zmluva neuzatvorí, a to písomným oznámením doručeným na adresu spoločnosti.“

je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Určuje že zmluvná podmienka v zmluve o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2013 uvedená v časti „Zmluvné podmienky“, bod 13, Poplatky, pokuty, úrok z omeškania, ods. 13.3 v znení:

„Spoločnosť je oprávnená požadovať od klienta zmluvnú pokutu v prípade, ak sa klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivéj splátky. V 30-ty deň po splatnosti je klient povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej splátky. Tento deň sa zmluvná pokuta stáva aj splatnou.“

je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VI. Žalovaný je povinný v časti konania týkajúceho sa vyhlásenia neprijateľných zmluvných podmienok zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou došlou súdu dňa 27.01.2022 sa žalobca domáhal a) určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, b) vydania bezdôvodného obohatenia, c) určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok.

1.1. Žalobca v žalobe uviedol:

„S právnym predchodcom žalovaného, spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., som uzatvoril spotrebiteľskú zmluvu. Ide o Zmluvu o pôžičke č. 3129808818, zo dňa 12.12.2013 (ďalej len Zmluva). Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. zanikla dňa 01.01.2018 v dôsledku rozdelenia, pričom jej právnou nástupkyňou v rámci divízie Quatro sa stala žalovaná spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155.

Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 395,99 eura, ktorý som sa zaviazal žalovanému zaplatiť v 14 mesačných splátkach po 33,64 eura. V Zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 26,70 %, RPMN vo výške 26,70 % a priemerná RPMN vo výške 45,94 %. Žalovanému som na tento úver uhradil sumu 470,96 eura.

Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú som uzatvoril ako spotrebiteľ s právnym predchodcom žalovaného, dodávateľom finančnej služby.

Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ).

Konkrétne, podľa ZoSÚ, Zmluva musí okrem iného obsahovať:

- dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ),

- ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), Zmluva o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 12.12.2013 neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

V Zmluve o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 12.12.2013 je tiež uvedená nesprávne celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 457,66 eura. Keďže úver som mal zaplatiť v 14 mesačných splátkach a vo výške 33,64 eura, predstavuje celková čiastka správne sumu 470,96 eur (33,64 eura x 14).

Zmluva o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 12.12.2013 neobsahuje správny údaj o výške RPMN, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 26,70 %. Predkladám výpočet RPMN, podľa oficiálnej internetovej interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR, z Portálu finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR, ktorá vyžaduje aj zadanie dátumu uzatvorenia zmluvy. Podľa tejto oficiálnej kalkulačky MF SR je hodnota RPMN 30,03 %, oproti podhodnoteného RPMN uvádzaného žalovaným v Zmluve, vo výške 26,70 %. Tak podstatný rozdiel vo výške RPMN má ten istý dôsledok ako neuvedenie RPMN.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Je potrebné zaoberať sa aj úrokom z úveru vo výške 26,70 % ročne. Úrok vo výške 26,70 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi a preto je neplatný. V tomto smere poukazujem na Priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, podľa ktorého na obdobný spotrebiteľský úver v období 12/2013 predstavovala priemerná úroková miera úroveň 11,02 %, t. j. takmer dva a pol násobne nižšia oproti posudzovanému úverovému vzťahu. Výška úrokov musí byť v súlade s dobrými mravmi. V opačnom prípade je takéto dojednanie o úroku absolútne neplatné podľa § 39 OZ. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2019 zo dňa 31.07.2009). Vzhľadom na uvedené považujem ročnú úrokovú sadzbu uvedenú v Zmluve o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 12.12.2013 vo výške 26,70 % za absolútne neplatnú.

Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Žalovanému som na predmetný úver zaplatil sumu 470,96 eura, ako na to poukazujem vyššie. Pri poskytnutom úvere 395,99 eur, sa teda žalovaný na môj úkor mohol bezdôvodne obohatiť o sumu 74,97 eura.

Bezdôvodné obohatenie vo výške 74,97 eura pozostáva zo splátok uhradených od 15.01.2014 do 10.11.2014 a z časti splátky uhradenej dňa 09.12.2014 vo výške 33,64 eura (z toho časť 25,95 eura pripadá na istinu a časť 7,69 eura nad istinu poskytnutého úveru) a následných splátok uhradených 16.01.2015 a 10.02.2015 v súhrnnej výške 67,28 eura.

Podmienkou priznania mi bezdôvodného obohatenia je posúdenie súdom, či ide o úver bezúročný a bezpoplatkový a z tohto zistenia súdu sa aj ja dozviem, či sa žalovaný na môj úkor bezdôvodne obohatil, alebo nie, a v akej výške.

Podľa § 11 ods. 4 ZoSÚ: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.“

Z ustanovenia § 11 ods. 4 ZoSÚ vyplýva, že spotrebiteľ má vždy právo žiadať, aby súd posúdil či je úver bezúročný a bez poplatkov výrokom rozsudku, a to bez ohľadu na to, či by inak mohol túto otázku posúdiť len ako otázku predbežnú.

Podľa § 53 ods. 1 OZ „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

Zmluva o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 12.12.2013 obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, v časti Vyhlásenie klienta, v znení:

„Moje osobné údaje uvedené v Zmluve poskytuje svojej ovládajúcej osobe VÚB, ako aj osobám zo skupiny s úzkymi väzbami k VÚB v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, vrátane spoločnosti Intesa Sanpaolo Taliansko, za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality služieb, marketingové účely, účely vyhodnotenia môjho rizikového profilu, vymáhania mojich prípadných záväzkov po splatnosti. Platnosť súhlasu je 10 rokov od doručenia návrhu na uzatvorenie Zmluvy, pričom beriem na vedomie, že svoj súhlas som oprávnený odvolať najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že sa Zmluva neuzatvorí, a to písomným oznámením doručeným na adresu Spoločnosti.“

Zmluva o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 12.12.2013 obsahuje ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v časti Zmluvné podmienky, bod 13. Poplatky, pokuty, úrok z omeškania, ods. 13.3, v znení:

„Spoločnosť je oprávnená požadovať od Klienta Zmluvnú pokutu v prípade, ak sa Klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej Splátky. V 30-ty deň po splatnosti je Klient povinný zaplatiť Zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej Splátky. V tento deň sa Zmluvná pokuta stáva aj splatnou.“

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril takto:

„I.

Žalobca sa podanou žalobou dovoľáva určenia, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2013 (ďalej ako „zmluva o úvere“) je bezúročný a bez poplatkov a vydania bezdôvodného obohatenia. Ako dôvod pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvádza absenciu povinných náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, termín konečnej splatnosti, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere v tomto prípade boli aj Zmluvné podmienky, ktoré žalobca priložil k podanej žalobe a ktoré žalobca tiež vlastnoručne podpísal. O oboznámení sa s touto časťou zmluvy o úvere žalovaným preto nemožno mať pochybnosti. Splácanie úveru tieto Zmluvné podmienky upravujú nasledovne:

„6.1 Klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú Pôžičku a to v pravidelných mesačných Splátkach v sume a termínoch určených Splátkovým kalendárom, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, inak v sume a termínoch uvedených v Zmluve a/alebo Podmienkach a/alebo VOP.

6.2 Pokiaľ nie je v Splátkovom kalendári a/alebo Zmluve a/alebo Podmienkach a/alebo VOP stanovené inak, sú Splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci.

6.3 V jednotlivých Splátkach je zahrnutý dohodnutý anuitný úrok, príslušná časť istiny a poistenie.

6.4 Prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení Zmluvy a/alebo doručení Služby, pokiaľ nie je dohodnuté inak.“

Zmluvné podmienky rovnako v bode 1.1 v časti definície jednoznačne zakotvujú, že „Zmluva znamená zmluvu uzatvorenú medzi Klientom a Spoločnosťou na dobu určitú, ktorej predmetom je poskytnutie Služby.“

V spojení všetkých údajov prítomných v zmluve o úvere a všetkých jej súčastí je vďaka jednoduchému porozumeniu čítaného (zmluvného) textu zrejmé, že splátky sú splatné k 20. dňu

v kalendárnom mesiaci (prvá splátka je splatná do 20. dňa mesiaca nasledujúceho po uzavretí zmluvy) a termín konečnej splatnosti je február 2015, kedy je k 20. dňu v danom mesiaci splatná posledná splátka úveru. V ostrom kontraste s tvrdením žalobcu, že zo zmluvy o úvere nie je možné zistiť termín konečnej splatnosti je správanie sa samotného žalobcu - nemáme vedomosť o nejakých otázkach pri uzavieraní zmluvy k danej téme z jeho strany, pričom sám splátky úveru splácal (dokladuje to on sám prílohami svojej žaloby). Zároveň je bez pochybností zrejmé, že zmluva o úvere bola uzavretá na dobu určitú. Sám žalobca tak dokladuje, že jeho tvrdenia prezentované v žalobe sú tvrdeniami rozpornými so skutočnosťou a len tvrdeniami vykonštruovanými a účelovými, majúcimi za cieľ tvrdiť bezodplatnosť úveru.

V súvislosti s vyššie uvedeným [najmä s poukazom na atribút vlastný každému bežnému spotrebiteľovi/človeku, ktorým je schopnosť čítania (aj zmluvného textu) s porozumením] poukazujeme na 2. výrok Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „SDEÚ“) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej (ďalej len „Rozsudok SDEÚ Home Credit“): „Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“

Výklad údajov uvedených v zmluve podávaný zo strany žalobcu tak s ohľadom na vyššie uvedené trpí účelovým formalizmom zvädzajúcim až k absurdným interpretačným záverom (naozaj chce napr. žalobca tvrdiť, že nevedel zo zmluvy vyčítať termín konečnej splatnosti úveru či napr. termíny splátok? Ako je tiež napr. potom možné, že úver splácal, ak nevedel kedy, koľko, komu a dokedy splácať?). Žalobca účelovo interpretuje jasné, zreteľné a jednoznačné údaje o úvere uvedené v zmluve s cieľom zdôvodniť údajnú potrebu aplikácie zákonnej sankcie bezodplatnosti úveru.

II.

Žalobca ďalej v podanej žalobe tvrdí, že zmluva o úvere neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej ako „RPMN“) a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Žalobca sa pritom pri výpočte RPMN odvoláva na internetovú kalkulačku Ministerstva financií SR. Treba preto podotknúť, že predložený výpočet podľa tejto kalkulačky nie je možné aplikovať na sporný zmluvný vzťah. Táto kalkulačka počíta RPMN s termínom splátky buď v prvý alebo posledný deň v mesiaci, pričom v spornom prípade bol termín splátky dojednaný na 20. deň v mesiaci. Rozdiel v termíne splatnosti mesačnej splátky pritom spôsobuje odchýlku vo výpočte RPMN. Túto kalkulačku preto nie je možné použiť ako dôkaz v súdnom konaní a môže slúžiť výlučne ako orientačný údaj.

V zmysle zmluvy o úvere v časti „predmet financovania pôžičky“ sú predpoklady na výpočet RPMN nasledovné:

- Výška poskytnutého úveru (S) - 395,99 €
- Výška splátky (Ak) - 32,69 €
- Počet mesačných splátok (n) - 14

Vzorec na výpočet RPMN sa v zmysle vyššie uvedených výpočtov dá (aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch) uviesť aj nasledovne: Pri dosadení vyššie uvedených predpokladov do tohto vzorca je výsledok $x = 0,266974787$. Po prepočítaní na percentá a po zaokrúhlení na dve desatinné miesta, dostaneme RPMN vo výške 26,70 %.

Zmluva o úvere obsahuje tiež nepochybne správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Pri výpočte je potrebné vychádzať z predpokladov, ktoré boli použité na výpočet RPMN, a to nasledovne:

$14 \text{ (počet splátok)} * 32,69 \text{ € (výška mesačnej splátky bez poistenia)} = 457,66 \text{ €}$

Pri výpočte celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a aj ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej ako „RPMN“) je potrebné mať na zreteli, že Poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo zmluvy o úvere je v tomto prípade fakultatívne, t. j. ide o možnosť, nie povinnosť dojednať taký druh poistenia.

Dané vyplýva z časti Zmluvy o úvere „Prihláška k poisteniu schopnosti splácať splátky pôžičky“, kde mal žalovaný nepochybnú možnosť poistenie odmietnuť, resp. dojednať si poistenie úveru v inom rozsahu. Keďže nebolo povinné (záležalo len od preferencie žalovaného), Zmluvu o úvere bolo možné uzavrieť a úver poskytnúť za rovnakých podmienok aj bez poistenia. Poistné do výpočtu celkových nákladov v takom prípade z dôvodu jeho fakultatívnosti nevstupuje - nie je teda povinné a úverový

zmluvu za rovnakých podmienok môže klient uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a teda ani do RPMN - podľa § 2 písm. g) ZoSU: „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“.

III.

Zo zmluvnej dokumentácie je zrejmé, že ročná úroková sadzba bola v tomto prípade 26,7 %, RPMN taktiež 26,7 % (t. j. náklady spotrebiteľa, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN, boli v tomto prípade len úroky). Žalobca vo svojej žalobe uvádza, že v zmluve o úvere dojednaná úroková sadzba (podotýkame, že predstavujúca zároveň aj celkovú výšku odplaty, teda RPMN) vo výške 26,70 % sa prieči dobrým mravom.

Rozhodným zákonným ustanovením v čase uzavretia zmluvy o úvere bol však v otázke odplaty za spotrebiteľský úver § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého: „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“ Avšak žalobca vo svojej žalobe nijakým spôsobom neuvádza a nezdôvodňuje, prečo

i. stotožňuje pojem „úrok úveru“ s pojmom „odplata za úver“. Pojem „odplata za úver“ je pojmom širším, pričom samotný zákonodarca v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka uvádza, že nie „úrok úveru“ (užší pojem), ale práve celková „odplata za úver“ (širší pojem) nesmie podstatne prevyšovať odplatu (t. j. nie len úrok, ale celkovú odplatu) obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.

ii. (ak by aj bolo dôvodné vychádzať z ním uvádzanej referenčnej hodnoty „úroku úveru“; dôvodné to však nie je, ako uvádzame vyššie) niečo málo cez dvojnásobok ním (nesprávne) uvádzanej referenčnej hodnoty by malo predstavovať naplnenie zákonného pojmu „podstatné prevýšenie odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch“. Žalobcom uvádzaná referenčná hodnota je hodnotou priemernou, t. j. vypočítanou z čísiel nižších, ale i vyšších (prípadne možno aj niekoľkonásobne vyšších). Žalobca dané nijak nezdôvodňuje, ani len náznakom sa nevysporadúva so zákonným pojmom „podstatné prevýšenie“ a neposkytuje jeho výklad v osobitostiach tohto konkrétneho prípadu.

Nakoľko je s ohľadom na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nutné v tomto prípade vychádzať zo štatistických údajov týkajúcich sa celkovej odplaty (t. j. priemernej výšky RPMN; ako uvádzame v dobe i. vyššie), tie sa vyčítajú zo štatistických tabuliek na tieto účely zverejňovaných na základe zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 21) ministerstvom financií a NBS (na webovej stránke s názvom „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi“ (<<https://www.mfsr.sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/>> spotrebiteľske-uvery/suhrnne-informacie-udajoch-novoposkytnutych-spotrebitel'skych-uverochveritelmi/.)

S ohľadom na dátum uzavretia zmluvy o úvere konkrétne z tabuľky „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2013“, tak pre

daný typ úveru (riadok „Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške do 1500

eur vrátane, stĺpec s údajom o RPMN pre „Zmluvná splatnosť od 1 do 5 rokov“) v danom čase

bola hodnota RPMN vo výške 45,94%, pričom v zmluve o úvere je pritom odplata (len) vo výške 26,70 %.

Pre úplnosť je potrebné dodať, že od roku 2014 zákonodarca naviazal strop odplaty (t. j. najvyššiu prípustnú výšku odplaty) za spotrebiteľský úver práve a výslovne na dvojnásobok zverejňovanej priemernej sumy RPMN (viď v súčasnosti platné a účinné znenie § 1a nariadenia

vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka), čím v podstate len potvrdil dovtedy znejúci § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka s tým, že jednoznačnejšie za strop určil 2-násobok priemernej RPMN. V tomto konkrétnom prípade výška odplaty v zmluve (26,70%) je pod 2-násobkom priemernej RPMN z daného obdobia. Tvrdenia žalobcu sú tak nesprávne a evidentne účelové, pričom účelové sú potom aj jeho odkazy na ním tvrdené (údajné) referenčné údaje. Výška úrokovej sadzby 26,70%, ktorá je zároveň aj celkovou výškou odplaty (RPMN) v tomto prípade, nebola a nie je rozporná ani so zákonom, ani s dobrými mravmi.

VI.

Žalobca ďalej v podanej žalobe tvrdí, že zmluvná podmienka v rozsahu „Spoločnosť je oprávnená požadovať od Klienta Zmluvnú pokutu v prípade, ak sa Klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivéj Splátky. V 30-ty deň po dobe splatnosti je Klient povinný zaplatiť Zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej Splátky. V tento deň sa Zmluvná pokuta stáva aj splatnou“ je prijateľná, nakoľko spôsobuje nerovnováhu zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalovaná si preto dovoľuje podotknúť, že v zmysle ust. 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“ Z uvedeného vyplýva, že za neprijateľné nie je možné považovať akékoľvek zmluvné ustanovenie, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, ale musí ísť o nerovnováhu, ktorá podstatným spôsobom preváži misku váh na stranu veriteľa. Skutočnosť, že spotrebiteľ je v zmysle zmluvy povinný platiť prípadné poplatky, o ktorých je vopred informovaný nie je pre takýto predpoklad základom.

Podľa ust. § 53 ods. 4, písm.) k sa uvádza, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku sa považujú ustanovenie, ktoré „požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.“

Okrem generálnej klauzuly Občiansky zákonník obsahuje tiež ustanovenie § 53 ods. 4, v ktorom uvádza konkrétne podmienky, ktoré v prípade, ak sú obsiahnuté v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi, je potrebné považovať za neprijateľné. Žalovaná si dovoľuje poukázať na skutočnosť, že na to, aby sa predmetné ust. považovalo za neprijateľné musí ísť v prvom rade o neprimeranú sankciu.

Napadnutá zmluvná podmienka bola dohodnutá ako sankcia za porušenie zmluvných povinností žalobcu, pričom toto porušenie muselo trvať minimálne 30 dní. Zároveň výška tejto zmluvnej podmienky bola dohodnutá na 10 % z omeškanej splátky, čo je v konkrétnom prípade 3,27 € za každú omeškanú splátku.

Zastávame preto názor, že napadnutá zmluvná podmienka nespĺňa primárny predpoklad na určenie neprijateľnosti, a to neprimerane vysokú sumu za neplnenie záväzku. Žalovaná taktiež popiera tvrdenia žalobcu, že bol donútený zmluvu o úvere za ponúkaných podmienok podpisovať - prijaté zmluvné podmienky sa od návrhu žalovanej nelíšili len z toho dôvodu, že žalobca so všetkými zmluvnými podmienkami vyjadril svoj súhlas. Žalovaná za situácie akceptovania navrhovaných podmienok nemala dôvod pristupovať k osobitnému vyjednávaniu jednotlivých zmluvných ustanovení, nakoľko tieto boli žalobcom bezvýhradne akceptované. Individuálne dojednávanie podmienok s každým záujemcom o úverový produkt - a to za situácie, že záujemca s navrhovanými podmienkami súhlasí - je v praxi nepredstaviteľné a nereálne a navyše by neúmerne zvýšilo náklady spojené s poskytnutím úveru, ktoré by sa mohli odraziť v ďalších poplatkoch s týmto úverom spojených.“

3. Ako vyplýva z výroku rozsudku, súd žalobu v časti a) a b) zamietol, súhlasiac v celom rozsahu s argumentáciou žalovaného.

4. K tvrdenému nedostatku zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzgy2f6nbq>> musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

4.1. Podľa Čl. 1 bod 2. Definície - Zmluva: znamená zmluvu uzatvorenú medzi Klientom a Spoločnosťou na dobu určitú, ktorej predmetom je poskytnutie Pôžičky.

Podľa Čl. 6 bod 6.2. Zmluvných podmienok - Pokiaľ nie je v Splátkovom kalendári a/alebo Zmluve stanovené inak, sú Splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci.

Podľa Čl. 6 bod 6.3 Zmluvných podmienok - Prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení Zmluvy alebo po dni prevzatia Tovar v prípade, ak Klient súhlasí s neskorším dodaním Tovar.

Podľa Zmluvy, časti „predmet financovania pôžičky“ - termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 02/2015.

4.2. Žalobca sa odvoláva na rozhodnutia KS v Prešove, ktoré však boli vydané pred nižšie citovanými rozhodnutiami NS SR, ktoré už tvoria ustálenú súdnu prax.

4.3. Podľa NS SR sp. zn. 7Cdo/277/2021:

„15. V rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30. novembra 2021, týkajúcom sa podobnej skutkovej a právnej problematiky najvyšší súd dospel k záveru, že „25. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade

nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. 26. Podľa názoru dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. c) Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). 27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice.

16. Dovolací súd zo spisu zistil, že na základe úverovej zmluvy č. XX/XXX/XX. uzatvorenej stranami sporu 09. mája 2012 bol žalobkyňou žalovanej poskytnutý bezúčelový úver vo výške 6.800,- eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 14,9 %, s ročnou percentuálnom mierou nákladov (RPMN) 16,78 %, priemernou hodnotou RPMN 12,45 % a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 13.314,- eur, s mesačnou splátkou 108,96 eur, splatnou v 11. deň v kalendárnom mesiaci. Klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2. (v 11. deň kalendárneho mesiaca) posledného mesiaca tejto lehoty.

17. Dovolací súd má za to, že priamo v texte predmetnej úverovej zmluvy v rámci bodov 5 je podľa dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne definovaný termín splatnosti 1. splátky a rovnako je z tohto bodu zrejмый aj dátum konečnej splatnosti úveru, t. j. poslednej úverovej splátky, a to aj pre priemerného spotrebiteľa, t. j. 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy.

18. V zmysle vyššie uvedeného teda eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice, v zmysle ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere.

Podľa NS SR sp. zn. 2Cdo/69/2020:

27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice.

30. Zo spisu dovolací súd zistil, že na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (formálne označenej ako Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, č. I. 10 a nasl. spisu) uzatvorenej stranami sporu 30. januára 2016 bol žalovaným žalobkyňou poskytnutý bezúčelový úver vo výške 6.500 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 15,02 %, s ročnou percentuálnom mierou nákladov (RPMN) 16,2 %, priemernou hodnotou RPMN 15,55 % a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 10.297,56 eur, s mesačnou splátkou 133,47 eur, splatnou v 15. deň v kalendárnom mesiaci, s tým, že prvá anuitná splátka bude

splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci, termín konečnej splatnosti 78 mesiacov po poskytnutí úveru, a do 15. dňa v poslednom mesiaci.

30.1. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v bode 27. až 39. (č. I. 11 a nasl. spisu) určovala primeraným spôsobom výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru, dátum uzatvorenia zmluvy.

30.3. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d/), a preto je potrebné úver považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy (30. január 2016) umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice (viď vyššie body 15. až 27. aj 29. tohto rozhodnutia).

Podľa NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2021:

15. Druhá z dovolateľom nastolených otázok priamo súvisí s tým ako dostatočne zrozumiteľným spôsobom vyjadriť dobu trvania spotrebiteľského úveru, resp. doby či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (podľa rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 69/2020). Podľa dovolateľa aj napriek v zmluve nejasnej formulácii „do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“ súdmi posudzovaná zmluva dostatočným spôsobom napĺňa požiadavky vyjadrené v § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018, aj v prípade ak údaj o dobe trvania zmluvy vyplýval z jednotlivých ustanovení ako celku. (bližšie k otázke viď bod 3.2).

16.1. Podľa dovolacieho súdu dobu trvania spotrebiteľského úveru je potrebné vo všeobecnosti chápať ako celkovú dobu medzi uzatvorením zmluvy a okamihom, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver, resp. pokiaľ je tento okamih závislý na ďalších okolnostiach predpokladaný okamih konečného splatenia úveru. Ak je spotrebiteľských úver uzavretý na dobu určitú dobu trvania spotrebiteľského úveru, možno uvádzať v prípade krátkodobých spotrebiteľských úverov napríklad v týždňoch, mesiacoch, resp. nie sú vylúčené ani dni.

16.2. V posudzovanom prípade, hoci len samotná v zmluve explicitne uvedená formulácia doby trvania úveru („do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“) bola aj podľa dovolacieho súdu nejasná a nedostatočná, na splnenie požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018. No súčasne sa dovolací súd domnieva, že z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - údaj 5/2020 (máj 2020), tento údaj zároveň odpovedal údaju - 120-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 21.4.2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 20.6.2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 20. dňa v mesiaci.

16.3. Preto podľa dovolacieho súdu, i bez explicitného uvedenia údaja o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. v konkrétnom prípade - doba trvania úveru: 120 mesiacov), je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018 vo svetle eurokonformného výkladu článku 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a tak umožňovala spotrebiteľovi v čase podpisu zmluvy poznať časový rozsah záväzku.

17. Preto dovolací súd považuje za dôvodnú námietku dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení otázky (ne)splnenia obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z uvedeného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018.

4.4. V prejednávanej veci tak má súd za to, že pre priemerného spotrebiteľa muselo byť zrejmé, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jej konečná splatnosť je pri riadnom splácaní úveru do 20.02.2015. Požiadavky žalobcu ako by uvedená náležitosť mala byť vyjadrená považuje súd za prepjatý formalizmus, ktorý NS SR odmietol.

5. K tvrdenému nedostatku zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzgy2f6nbq>> musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

5.1. V zmluve je uvedená RPMN vo výške 26,70%.

5.2. Žalobca sa odvoláva na rozhodnutia KS v Prešove, ktoré však boli vydané pred nižšie citovaným rozhodnutím NS SR, ktoré už tvorí ustálenú súdnu prax.

5.3. Podľa NS SR sp. zn. 7Cdo/183/2020:

12. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia.

12.2. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ dovolací súd považuje za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožňuje.

12.3. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny.

5.4. V prejednávanej veci tak má súd za to, že výklad sporného ustanovenia žalobcom je prepjatým formalizmom, ktorý NS SR odmietol.

6. Žalobca rovnako považuje za nesprávnu v zmluve uvedenú výšku RPMN - 26,70%. Odvoláva sa na „oficiálnu“ internetovú kalkulačku MF SR. Žalobca však zamlčuje, že priamo pri tejto kalkulačke je uvedené - Upozornenie: uvedená kalkulačka RPMN má nezáväzný charakter a slúži výlučne na informatívne účely.

Táto kalkulačka navyše pri dni splatnosti splátky uvádza možnosti iba „na začiatku obdobia“ a „na konci obdobia“ napr. kalendárneho mesiaca, čo presný výpočet vylučuje.

Súd urobil výpočet na súdnej kalkulačke s predpokladmi výpočtu uvedenými v zmluve - výška úveru: 395,99 €, počet splátok: 14, dátum úveru: 12.12.2013, dátum prvej splátky: 20.01.2014, periodicita splátok: mesačne, deň splátky: 20, výška splátky: 32,69 € s výsledkom 25,65%, čo je priaznivé pre spotrebiteľa a nie naopak (podľa § 11 ods.1 písm.d/ zákona - Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa).

7. Žalobca ďalej uvádza, že v zmluve je nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú má zaplatiť ako suma 457,66 € a správne má byť uvedená suma 470,96 €.

Žalobca však neberie ohľad na znenie zmluvy, keď zmluva výslovne uvádza, že celková čiastka na zaplatenie je 457,66 € a s poistením 470,96 €. Zo zmluvy vyplýva, že poistenie nebolo povinné, keďže ho bolo možné zaškrtnutím relevantného políčka odmietnuť a tvrdenie o povinnom poistení bez dôkazu uvádzané až po 9 rokoch od uzavretia zmluvy nemožno nazvať inak ako účelovosťou. OS Prešov analogicky poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo294/2019 - 22. Nemožno opomenúť tú skutočnosť, že bolo na dovolateľovi, ktorý mohol posúdiť hospodárske dôsledky vyplývajúce zo Zmluvy, či ju uzavrie, a ak sa mu poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol v Zmluve vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne, javil vysoký, nič mu nebránilo obrátiť sa na iný subjekt. Dovolací súd má za to, že nemožno tolerovať, aby dovolateľ, ktorý vopred vedel, že bude musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznal jeho výšku, Zmluvu aj napriek tomu uzavrel, teda s poplatkom a jeho výškou súhlasil, následne zaujal stanovisko, že poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

8. Žalobca má tiež za to, že úrok vo výške 26,70% ročne je v rozpore s dobrými mravmi.

S touto námietkou opätovne nemožno súhlasiť a to s poukazom na nasledujúce rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/171/2019 - 1. Žalobca sa žalobou podanou 14. marca 2018 domáhal uloženia žalovanej povinnosti zaplatiť mu sumu 1.312,12 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 6. marca 2018 do zaplatenia (okrem náhrady trov konania). Svoj nárok odvodzoval zo zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXXX, ktorú uzavrel s právnou predchodkyňou žalovanej v osobe obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., 9. januára 2013 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej mu boli zo strany žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky v sume 3.186,19 €, ktoré mal splatiť v 48 mesačných splátkach vo výške 111,20 €, s termínom konečnej splatnosti 1/2017, ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len „RPMN“) 32 %, úrokovou sadzbou 32 % p. a. a celkovými nákladmi spotrebiteľa 2.151,41 €. Žalobca na účet žalovanej ku dňu podania žaloby zaplatil sumu 4.501,31 €. Pretože úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, žalovanú sumu vo výške 1.312,12 € označil bezdôvodným obohatením na strane žalovanej, ktoré požaduje zaplatiť podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.z.“) spolu so zákonným úrokom z omeškania od dňa nasledujúceho po dni uplynutia lehoty na dobrovoľné vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktoré žiadal žalovanú listom z 27. februára 2018.

2. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. augusta 2018 č. k. 27Csp/56/2018-51 I. žalobu zamietol a II. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 6 a § 107 ods. 1 a 2 O.z., § 1 ods. 1 a § 10d ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a § 1, § 2 písm. a/, b/, d/ a g/, § 9 ods. 2 písm. f/ a § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vykonaným dokazovaním nezistil, že by zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, príp. by v nej absentovali zákonné náležitosti, čo by malo za následok, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že je povinnosťou žalobcu plniť si svoje záväzky z úverovej zmluvy a žalobu, ktorou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia zamietol ako nedôvodnú. K námietke neprimeranej odplaty za poskytnutý úver uviedol, že RPMN v čase uzavretia zmluvy bola pre podobný typ úveru vo výške 20,90 %. Odplata úveru poskytnutého právnou predchodkyňou žalovanej (32 %), nepredstavuje podstatne prevýšenie odplaty obvykle požadovanej v tom čase na finančnom trhu a v § 1a ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. zákonodarca (? , keď už, tak „nariaďujúci“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) určil pre úvery poskytnuté od 1. júna 2014 strop pre odplatu v podobe dvojnásobku priemernej RPMN. Ak by sa mal uvedený strop použiť aj na predmetný úver, ani tento strop nebol v danom prípade prekročený. Uviedol, že podľa § 53 ods. 6 O.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bolo možné dohodnúť odplatu, ktorá by prevyšovala tzv. obvyklú odplatu na finančnom trhu. Za podstatné prevýšenie nie je podľa neho možné považovať prevýšenie o 11 percentuálnych bodov, pričom za základný údaj pri porovnaní odplaty súd vychádzal z priemernej RPMN platnej v tom čase (správne zrejme „považoval priemernú RPMN platnú ...“ - opäť pozn. najvyššieho súdu). Odplata za poskytnutý úver neprevyšovala ani dvojnásobok priemernej RPMN všetkých typov spotrebiteľských úverov, ktorá bola v tom čase na úrovni 20,15 %. Z uvedených dôvodov nešlo odplatu vo výške 32 % považovať za neprimeranú, ktorá by bola v rozpore s dobrými mravmi. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z. z., ďalej len „C.s.p.“).

20. Dovoláním napadnuté rozhodnutie je ale založené na odlišnom pravidle. Odvolací súd sa komplexne zaoberal posúdením predmetnej úverovej zmluvy, posudzoval všetky námietky žalobcu o bezúročnosti úveru z dôvodu absencie termínu konečnej splatnosti úveru a z dôvodu dojednaného úroku vo výške 32 %, ktorý bol podľa názoru žalobcu odplatou neprimerane vysokou, a teda v rozpore so zákonom, ako aj s dobrými mravmi. Odvolací súd zdôraznil, že nie je možné posudzovať primeranosť, resp. neprimeranosť výšky úrokov úveru len vzhľadom na ich konkrétne číselné vyjadrenie, tak ako to urobil žalobca v žalobe i v odvolaní, keď poukázal na rôzne rozhodnutia súdov, ale uvedenú primeranosť, resp. neprimeranosť úrokov je treba posúdiť v každom prípade individuálne porovnaním s priemernou výškou úrokov (resp. celkovej odplaty za poskytnutie úveru) v čase uzatvárania konkrétnej úverovej zmluvy. Rozhodnutie odvolacieho súdu teda nebolo založené na tom, že absentovalo posúdenie primeranosti, resp. neprimeranosti výšky úrokov, naopak po vykonanom dokazovaní a posúdení výšky úrokov oboma súdmi tieto zhodne prišli k záveru, že pri určení dojednaného úroku vo výške 32 % nedošlo k rozporu s dobrými mravmi.

23. V dovolaní napádanom rozsudku v tentoraz prejednávanej veci sa odvolací súd vysporiadal s argumentom žalobcu, ktorým tvrdil, že odplata za úver vo výške 32 % je neprímerane vysoká a v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd preskúmal výšky úverových sadziieb pri nových obchodoch zverejnených na stránke Národnej banky Slovenska ku dňu uzavretia samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t. j. v januári 2013. V čase reálneho uzavretia zmluvy (teda v čase vzniku „nového obchodu“) boli úrokové miery nových obchodov vo výške 15,12 % (viď štatistické údaje - banková úroková štatistika - úvery - www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>> <<http://www.nbs.sk>>) a odvolací súd zdôraznil, že v danej štatistike sú obsiahnuté a vyjadrené štatistické údaje o výške úrokových sadziieb bánk, pričom žalobca opakovane žiadal (a následne mu bol i opakovane poskytnutý) úver od nebankovej spoločnosti (Consumer Finance Holding, a.s.). Ročná úroková sadzba v úverovej zmluve, uzatvárajúcej s nebankovou spoločnosťou, ktorá má prirodzene iné, miernejšie podmienky pre posúdenie bonity žiadateľa o úver ako banka, bola dohodnutá vo výške 32 %. Úrokové miery úverov v čase január 2013 poskytovaných bankami boli vo výške 15,12 %. Pokiaľ sa žalobca opakovane rozhodol požiadať o úver nebankovú spoločnosť, ktorá poskytnutie úveru určila vo vyššie uvedenej výške a nie banku, ktorá v tom čase úvery úročila sadzbou 15,12 %, uzavretie takej zmluvy bolo jeho slobodným rozhodnutím, keď vstúpil do úverového vzťahu, kde poskytnutie úveru prekračuje priemerné úrokové miery úverov poskytovaných bankami približne dvojnásobne. Takéto vyššie úročenie nemožno však považovať za podstatné prevýšenie odplaty z úveru poskytované bankovými subjektmi. Pokiaľ ide o prípady, na ktoré v odvolaní poukázal žalobca, mohla byť priemerná výška úrokových sadziieb nižšia, než je tomu v prejednávanej príhode, pretože išlo o odlišné časové obdobia, v dôsledku čoho mohlo dôjsť k vyššiemu podstatnému prekročeniu odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu, preto i z uvedeného dôvodu sa už súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zaoberal a bližšie poukázal tiež na štatistické údaje zverejnené Ministerstvom financií Slovenskej republiky o súhrnných informáciách o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch, ktoré štatisticky konštatujú celkovú situáciu na finančnom trhu v Slovenskej republike (a nielen v bankovom segmente). Na základe toho dospel k záveru, že pokiaľ úrokové sadzby obdobných spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami (čo do výšky poskytovaného úveru a doby splácania) v čase uzavretia zmluvy o úvere boli vo výške 15,12 %, priemerná ročná RPMN bola vo výške 20,90% a žalobca uzavrel zmluvu o refinančnom úvere s nebankovou spoločnosťou, ktorá úročila poskytnutý úver úrokom vo výške 32 %, takto uvedená odplata nepredstavuje podstatné prevýšenie úrokových sadziieb poskytované bankami, keď sa jedná o úrok cca dvojnásobný, čo je vzhľadom na výšku úveru, dobu splácania, nízku mieru zabezpečenia úveru a subjekt poskytovateľa úveru úročenie primerané.

sp. zn. 3Cdo/36/2020 - 24. Pokiaľ ide o rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých samotná výška dohodnutého úroku spôsobovala neprímeranosť úroku, možno v prvom rade poukázať na vyššie citované rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 57/2005. Predmetom posúdenia súdu boli dohodnuté úroky vyše 300 %, čo v danom prípade predstavovalo približne dvadsaťpäť násobok obvyklej úrokovej miery. Takto dojednané úroky je potrebné považovať za úroky dojednané v rozpore s dobrými mravmi. V uvedenom prípade nešlo o vzťah spotrebiteľský.

25. V ďalšom konaní, v ktorom síce tiež nešlo o vzťah spotrebiteľský, no o pôžičku medzi dvomi fyzickými osobami, sp. zn. 5 Cdo 26/2011, dovolací súd uviedol, že neprímeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

26. V uvedenom rozhodnutí dovolací súd za takúto - podstatným spôsobom presahujúcu úrokovú mieru spôsobujúcu neplatnosť považoval dovolací súd, mieru prevyšujúcu 4-násobne až 5,5-násobne prevyšujúcich obvyklú úrokovú mieru v danom období: Vzhľadom na skutočnosť, že úroková miera dohodnutá medzi účastníkmi konania v zmluvách o pôžičke uzavretých dňa 14. júna 1998 a 3. júla 1998 takmer 4-násobne až 5,5-násobne (teda podstatne) prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, dospel odvolací súd k záveru, že takto dohodnutá výška úrokov v zmluve o pôžičke je zrejme neprímeraná a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V uvedenom prípade tiež súd na okraj uviedol, že posudzovanú výšku úrokov 48 % a 60 % považoval v nepomere k hypotetickým úrokom vo výške 20 % až 29 % (aké pôžičky však peňažný ústav v rozhodnej dobe neposkytoval).

27. Podobne najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 MCdo 1/2009 zrušil rozsudky krajského a okresného súdu, keď tieto nezistovali, nezaoberali sa a neustálili, či obsah právneho úkonu, v ktorom je výška úrokov 60 % ročne, neodporuje dobrým mravom, aj keď sa účastníci právneho úkonu na výške úrokov dohodli. Za účelom určenia prípustnej miery úroku preto nariadil doplniť dokazovanie vyjadrením minimálne jedného peňažného ústavu k výške úrokovej miery poskytovanej v peňažných ústavoch, až potom o žalobe rozhodnúť. V posudzovanom prípade išlo o vzťah spotrebiteľský.

28. Na druhej strane z novších rozhodnutí možno poukázať, že v konaní vedenom pred najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Cdo 109/2019 žalovaný poskytol pôžičku v sume 15.000 eur, za dojednaný zmluvný úrok 36 %, ktorý mali vrátiť v splátkach po 450 eur mesačne (úroky) v lehote 12 mesiacov a s poslednou splátkou úroku bola splatná aj istina. Nakoľko išlo o zmluvu o pôžičke uzavretú medzi dvomi fyzickými osobami a na ich právny vzťah sa tak nevzťahovali ustanovenia § 52 a nasl. občianskeho zákonníka, súdy posudzovali dohodnutú výšku úroku vo svetle § 39 občianskeho zákonníka, pričom ju nepovažovali v rozpore s dobrými mravmi. Dovolací súd zhodnotil, že odvolacie súdy sa takýmto posúdením o. i. neodklonili od ustálenej praxe dovolacieho súdu.

29. Na základe uvedených rozhodnutí možno konštatovať, že dovolací súd v minulosti považoval za neprímeraný rádovo vyšší dohodnutý úrok ako úrok 28,68 % v posudzovanom prípade. Vychádzajúc z uvedených rozhodnutí podľa dovolacieho súdu nemožno považovať prístup odvolacieho súdu za správny, keď tento považoval dohodnutý úrok v zmluve o revolvingovom úvere za neprímeraný a v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 občianskeho zákonníka).

30. Je síce pravdou, že v čase uzavretia zmluvy prevyšoval až trojnásobne - priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk pre rok 2003. No podľa dovolacieho súdu v posudzovanom prípade dohodnutý úrok vo výške 28,68 % nemožno považovať do takej miery neprímeraný, že by len na základe jeho výšky bolo možné urobiť záver o hrubom nepomere vzájomných plnení, a to i napriek skutočnosti, že v posudzovanom prípade išlo o vzťah spotrebiteľský.

31. V posudzovanom prípade je zrejmé, že žalovaná nie je bankou, no nebankovým poskytovateľom finančných služieb, pričom je všeobecne známou skutočnosťou, že nebankoví poskytovatelia finančných služieb poskytujú úvery klientom za vyššie úrokové sadzby než banky a tieto úrokové sadzby sa líšia aj podľa typu finančného produktu. Tak napríklad v prípade úverov na nákup nehnuteľnosti (hypoték) sú úrokové sadzby podstatne nižšie než u spotrebiteľských úverov a naopak v prípade revolvingových úverov, kontokorentných či kartových úverov sú úroky podstatne vyššie. V tejto súvislosti tiež možno poukázať na skutočnosť, že z dát Národnej banky Slovenska (dostupné na www.nbs.sk) - Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2012 (teda v čase vypovedania zmluvy žalobkyňou; tento druh dát k momentu uzavretia zmluvy neexistuje) vyplýva, že priemerná RPMN v prípade spotrebiteľských úverov prostredníctvom kreditných kariet bola 26,62 % (skutočnosť všeobecne známa, preto sa v zmysle § 186 ods. 1 CSP nedokazuje.). I keď je nepochybné, že RPMN nemožno v plnej miere stotožniť s výškou dohodnutých úrokov, v prípade revolvingového úveru tento údaj podľa dovolacieho súdu dotvára obraz toho, že úvery na kreditné karty, resp. revolvingové úvery patria dlhodobo k najdrahším druhom spotrebiteľských úverov a dohodnutá výška úroku 28,68 % p. a. je síce vysoká, no nedosahuje takú intenzitu a závažnosť, ktorá by spôsobovala rozpor dohodnutej výšky úroku s dobrými mravmi.

8.1. Žalobca poukazoval na to, že priemerná úroková sadzba na obdobný úver poskytnutý v období 12/2013 rezidentom eurozóny je 11,02 %. Podľa názoru súdu však správnym komparatívnym údajom je priemerná úroková sadzba za úvery poskytované spotrebiteľom v SR, ktorá je podľa www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>> za 12/2013 - 14,79% ročne a teda skúmaná úroková sadzba nedosahuje jej dvojnásobok.

8.2. Rovnako súd súhlasí aj s tou časťou vyjadrenia k žalobe zo strany žalovaného, ktorá sa zaoberá „odplatom“ za poskytnutý spotrebiteľský úver podľa § 53 ods.6 OZ, keďže zodpovedá aj rozhodovacej praxi KS v Prešove (1Co/2/2019 - 20. Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu predmetnej úverovej zmluvy).

21. Odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve (§ 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení platnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy).

22. Odplata podľa odseku 1 sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa odseku 3 za rok (§ 1 ods. 2 cit. nariadenia vlády).

24. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie neriadil dôsledne citovaným ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ani citovanými ustanoveniami nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Obmedzil sa na zistenie úrokovej miery dohodnutej v predmetnej úverovej zmluve, ktorú porovnal s obvyklými úrokovými mierami (podľa štatistiky NBS) pri poskytovaní spotrebiteľských úverov bankami v rozhodnom období a

po zistení rozporu t. j. značného prevýšenia úrokovej miery dohodnutej v predmetnej úverovej zmluve oproti obvyklej úverovej miere pri spotrebiteľských úveroch konštatoval neplatnosť dohody o úrokoch v danom prípade. Vo svetle vyššie uvedených právnych predpisov však tento postup nie je možné považovať za správny.

25. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dojednaného úroku vo výške 25,12 % medzi účastníkmi predmetnej úverovej zmluvy sa riadil judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - uznesenie NS SR sp. zn. 1MCdo/1/2009 z 31.7.2009 a rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo26/2011 z 26.4.2012, z ktorých nepochybne vyplýva, že úroková sadzba dojednaná v úverovej zmluve, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru, nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento rozpor s dobrými mravmi možno konštatovať tam a pri takej úverovej zmluve a úvere na základe nej poskytnutom, kde boli podstatne prekročené úrokové sadzby, ktoré sú poskytované bankami v rovnakom čase, ako v tom, kedy došlo k uzavretiu predmetnej úverovej zmluvy.

26. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci došlo k takémuto podstatnému prekročeniu dohodnutej úrokovej sadzby, nakoľko z webovej stránky Národnej banky Slovenska možno nepochybne zistiť, že priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny predstavovali v roku 2014 10,58 % a dojednaný úrok medzi sporovými stranami v prejednávanej veci vo výške 25,12 %.

27. Tieto zistenia však nie sú zistením najvyššej prípustnej odplaty v zmysle § 53 ods. 6 OZ, a to postupom, ktorý predpokladá § 1 a §1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Judikatúra, o ktorú sa súd oprel je staršieho dáta a pochádza z obdobia, kedy Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 6 zakotvoval skúmanie odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu a nariadenie vlády nedefinovalo najvyššiu mieru odplaty. V tomto zmysle závery súdu prvej inštancie spochybňuje v odvolaní žalobca, ktorý poukazuje na to, že súd sa nezaoberal najvyššou prípustnou odplatom. Tejto argumentácii treba dať za pravdu, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie neďáva odpoveď na postup pri zisťovaní najvyššej prípustnej odplaty v zmysle danej právnej úpravy obsiahnutej o Občianskom zákonníku (účinnnej ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy), a v tom treba vidieť jeho nepreskúmateľnosť, čo zakladá v zmysle vyššie uvedeného dôvodu na zrušenie tohto rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie v napadnutom rozsahu.

8.3. Odplata tak bola v súlade s právnou úpravou.

9. Neprijateľné zmluvné podmienky.

Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia posudzovanej zmluvy dňa 12.12.2013

§ 52

(1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

§ 53

(1) Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

(2) Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

(4) Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,

b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,

- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
  - e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
  - f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
  - g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
  - h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
  - i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
  - j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,
  - k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku,
  - l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,
  - m) v prípade čiastočného alebo úplného nespĺnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,
  - n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predlži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,
  - o) ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,
  - p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,
  - r) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.
- (5) Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

10. Vo vzťahu k prvej napadnutej zmluvnej podmienke poukazuje súd na nasledujúce právoplatné rozhodnutia:

Krajský súd v Prešove, sp. zn. 11Co/33/2017 (žalovaný Consumer Finance Holding, a.s.) - Mení rozsudok súdu prvého stupňa tak, že súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve č. 0026797468 zo dňa 12.8.2008 uzavretá medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s., Bratislava a XY v časti VI. bod 2 „Súhlasím so spracovaním mojich osobných údajov v rozsahu uvedenom v tejto Žiadosti Bankou alebo CFH a ďalšími subjektmi uvedenými v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných A. Ú. S., a.s., alebo CFH poverenými osobami uvedenými na internetovej stránke Banky alebo CFH, za účelom overovania mojej úverovej spôsobilosti, kontroly rizika budúcich obchodov, plnenia Zmluvy a ďalších účelov uvedených v OP. Súhlas udeľujem v súlade so zákonom č. 428/2002 Z.z. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqgazf6nbsha>> na dobu 10 rokov od podpisu žiadosti. V prípade vzniku záväzkového vzťahu súhlas udeľujem na dobu trvania záväzkového vzťahu a na dobu 10 rokov od zániku tohto záväzkového vzťahu, pričom svoj súhlas som oprávnený odvolať najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že zmluva nevznikne, a to písomným vyhlásením doručeným Banke a Správcovi“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Okresný súd Prešov, sp. zn. 14Csp/96/2017 (žalovaným bol terajší žalovaný) - Určuje, že zmluvná podmienka, v Zmluve o poskytnutí bezúčelovej pôžičky, č. 7079535, zo dňa 23.9.2010, v časti X. Klient, v znení: „Súhlasím, aby Spoločnosť v zmysle zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“) poskytla moje osobné údaje a údaje uvedené v tejto Zmluve (ďalej len „údaje a informácie“) aj svojej ovládajúcej osobe Všeobecnej úverovej banke, a. s. (VÚB, a.s.) a jej dcérskym spoločnostiam, spoločnosti Intesa Sanpaolo, Taliansko za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality mne poskytovaných služieb a ponuky služieb a produktov týchto spoločností patriacich do skupiny s úzkymi väzbami k VÚB, a.s., a to v rozsahu údajov uvedených v tejto žiadosti na dobu 10 rokov od podpisu žiadosti, pričom som oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od udelenia súhlasu pre prípad, že Zmluva nevznikne, a to písomným oznámením doručeným na adresu:

Consumer Finance Holding, a. s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok. Potvrdzujem dobrovoľnosť tohto súhlasu.

Súhlasím, aby Spoločnosť poskytovala moje osobné údaje v rozsahu identifikačných údajov uvedených v tejto Zmluve, údajov týkajúcich sa mojich záväzkových vzťahov medzi mnou a Spoločnosťou a údajoch o plnení mojich záväzkov vyplývajúcich z týchto vzťahov a za účelom uvedeným v Informácii podľa § 10 Zákona (ďalej len „Informácia“) prevádzkovateľovi Non Banking Credit Bureau, záujmové združenie právnických osôb, v skratke NBCB, Identifikačné číslo: 420 534 04, so sídlom Cintorínska 21, 811 08 Bratislava zapísané v registri záujmových združení právnických osôb vedenom Krajským úradom v Bratislave. Svoj súhlas udeľujem po dobu 5 rokov v prípade neakceptácie návrhu Zmluvy jednou zo zmluvných strán. V prípade vzniku zmluvného vzťahu svoj súhlas udeľujem na dobu 10 rokov po uhradení všetkých mojich záväzkov voči Spoločnosti v súlade s platnou právnou legislatívou. Tento súhlas je možné odvolať len za podmienky, že v lehote stanovenej týmto súhlasom sa hodnoverne preukáže ich nezákonné spracúvanie a tým porušovanie mojich práv a právom chránených záujmov ako dôsledku takéhoto spracúvania.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

10.1. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/91/2011 - Ak si dodávateľ v inštančnom postupe používanie problémovej klauzuly neobháji, je povinný bez ďalšieho zdržať sa jej ďalšieho (opakovaného, súvislého) používania vrátane uplatňovania plnení z takejto klauzuly. Takýto zákaz explicitne vyplýva z ust. § 53a OZ. Nie je pritom významné, či iný súd by v rámci súdnej kontroly bol k dodávateľovi zhovievavejší alebo dokonca by priznal plnenie z takejto podmienky. Pri neexistencii databázy vyhlásených neprijateľných podmienok sa môže bežne stať, že iný súd plnenie pre zmenu prizná. Každopádne však ide o protiprávny stav, za ktorý je zodpovedný dodávateľ, ktorý na súdoch sústavne (porov. čl. 7 Smernice 93/13/EHS) plnenia z judikovaných neprijateľných zmluvných podmienok uplatňuje a doslova v nie dobrej viere „skúša“, ktorý súd mu plnenie prizná. Odvolací súd však, ako už bolo spomenuté, nepristúpil k opätovnému vyhodnocovaniu zmluvnej pokuty, pretože je právoplatne judikovaná ako neprijateľná a iný postup by len relativizoval ciele únie zabrániť súvislému používaniu nekalej klauzuly, ktoré má súd naplniť a nie svojou rozhodovacou činnosťou spochybňovať a popierať.

10.2. Vychádzajúc z rozsudku KS v Prešove sp. zn. 6Co/91/2011 nepovažuje vec prejednávajúci súd za zmysluplné opätovne odôvodňovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky už právoplatne judikovanej voči rovnakému dodávateľovi a preto v podrobnostiach odkazuje na citované súdne rozhodnutia, ktoré sú žalovanému ako strane uvedených sporov známe.

11. Vo vzťahu k druhej napadnutej zmluvnej podmienke poukazuje súd na nasledujúce právoplatné rozhodnutia:

Okresný súd Prešov, sp. zn. 19Csp/191/2018 (rovnaký žalovaný ako v teraz prejednávanej veci) - Určuje, že zmluvná podmienka, uvedená v Zmluve o poskytnutí manželskej pôžičky č. 6570502469, zo dňa 15.07.201, v časti 12. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta, bod 12.1. Zmluvná pokuta, v znení: „Spoločnosť je oprávnená požadovať od Klienta Zmluvnú pokutu v prípade, ak sa Klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej Splátky. V 30-ty deň podobe splatnosti je Klient povinný zaplatiť Zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej Splátky.“ - je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Okresný súd Prešov, sp. zn. 29Csp/137/2018 (rovnaký žalovaný ako v teraz prejednávanej veci) - Určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, č. 6540503848, z 21.4.2015, v časti XIII. Zmluvné podmienky, bod 12. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta - 12.1. Zmluvná pokuta, v znení: „Spoločnosť je oprávnená požadovať od Klienta Zmluvnú pokutu v prípade, ak sa Klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej Splátky. V 30-ty deň podobe splatnosti je Klient povinný zaplatiť Zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej Splátky.“ - je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

11.1. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/91/2011 - Ak si dodávateľ v inštančnom postupe používanie problémovej klauzuly neobháji, je povinný bez ďalšieho zdržať sa jej ďalšieho (opakovaného, súvislého) používania vrátane uplatňovania plnení z takejto klauzuly. Takýto zákaz explicitne vyplýva z ust. § 53a OZ. Nie je pritom významné, či iný súd by v rámci súdnej kontroly bol k dodávateľovi zhovievavejší alebo dokonca by priznal plnenie z takejto podmienky. Pri neexistencii databázy vyhlásených neprijateľných podmienok sa môže bežne stať, že iný súd plnenie pre zmenu prizná. Každopádne však ide o protiprávny stav, za ktorý je zodpovedný dodávateľ, ktorý na súdoch sústavne (porov. čl. 7 Smernice 93/13/EHS) plnenia z judikovaných neprijateľných zmluvných podmienok uplatňuje a doslova v nie dobrej viere „skúša“, ktorý súd mu plnenie prizná. Odvolací súd však, ako už bolo spomenuté, nepristúpil k opätovnému vyhodnocovaniu zmluvnej pokuty, pretože je

právoplatne judikovaná ako neprijateľná a iný postup by len relativizoval ciele únie zabrániť súvislému používaniu nekalej klauzuly, ktoré má súd naplniť a nie svojou rozhodovacou činnosťou spochybňovať a popierať.

11.2. Vychádzajúc z rozsudku KS v Prešove sp. zn. 6Co/91/2011 nepovažuje vec prejednávajúci súd za zmysluplné opätovne odôvodňovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky už právoplatne judikovanej voči rovnakému dodávateľovi (VÚB, a.s., prípadne CFH, a.s.) a preto v podrobnostiach odkazuje na citované súdne rozhodnutia, ktoré sú žalovanému ako strane uvedených sporov známe.

12. Podľa § 153 C.s.p.

(1) Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

(2) Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

(3) Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

12.1. V zmysle citovaného ustanovenia súd neprihliadal na vyjadrenie žalovaného došlé mu dňa 31.08.2022. Išlo o dupliku, na ktorú bol žalovaný vyzvaný v lehote 15 od doručenia výzvy, pričom táto bola doručená 29.04.2022.

13. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, postupoval súd podľa nasledujúcich právnych predpisov:

Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

13.1. Žalobcovi a žalovanému priznal súd nárok na náhradu trov konania v tých častiach, v ktorých boli úspešní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie.

Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p.

(1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.